

«**احسان حدادی**» **تک‌ستاره دوومیدانی ایران:**

دلار گران شد، مربی پیدا نمی‌کنم

عکس: سایت شخصی احسان حدادی

۷ **آشमित برای اینکه مربی تو شود چقدر پول می خواهد؟**

با آشमित صحبت کردم گفت هفت‌هزاردلار می‌خواهد، ولی من هنوز به دلیل اینکه او شاگرد بزرگی نداشته مطمئن نیستم با او کار کنم. شاید تا به امروز حدود ۱۲ – ۱۰ مربی عوض کرده‌ام. دوومیدانی ورزشی است که نمی‌توان شش ماه با یک نفر کار کرد و شش ماه بعد سراغ دیگری برویم. می‌خواهم با کسی کار کنم که با هم راحت باشیم. خوب تمرین کنیم. هنوز صددرصد تصمیم نگرفته‌ام با چه کسی کار کنم. تکنیک‌های ما قدری با هم متفاوت است.

۷ **یک مربی بر تپاب دیسک به طور معمول چقدر پول می خواهد؟**

بین هشت تا ۱۲ هزاردلار.

۷ **برای سفر به آمریکا و پیدا کردن مربی، فدراسیون چقدر کمک مالی به تو کرد؟**

قرار است تمام هزینه‌های استخدام مربی خارجی را کمیته المپیک پرداخت کند، من تاکنون ۲۷هزاردلار خرج کرده‌ام که تنها ۲۰درصد آن را کمیته پرداخت کرده است و بقیه را از جیب دادم و معلوم نیست که چه زمانی به بقیه پولم خواهم رسید.

من امروز دوباره به آمریکا می‌روم تا دنبال مربی بگردم.

۷ **فکر می‌کنی این بار موفق می‌شوی؟**

من خودم مربیان آلمانی را به آمریکایی‌ها ترجیح می‌دهم ، اما به هر حال اگر مربی خوبی پیدا کنم برایم فرق نمی‌کند از کدام کشور باشد. چند گزینه هست که بخواهم روی آن فکر کنم. با خیلی‌ها صحبت کردم. همه می‌گویند کیم فعلا بهترین گزینه است. نه اینکه با من کار کند. مثل خیلی‌ها مثل الکتا که از المپیک سیدنی به بعد دیگر مربی ندارد و با ماسازور کار می‌کند. برنامه تمرینی را می‌گیرد و تمرین می‌کند. من الان به حدی رسیدیم که بیشتر به کسی نیاز دارم که تکنیک‌های من را هر یک ماه یک بار نگاه کند و بروم پیش او تمرین کنم. اینکه همیشه یک مربی بالای سرم باشد را البته دوست دارم، ولی با شرایط فعلی اقتصادی ودلار نمی‌دانم چقدر امکانپذیر باشد. اصرار می‌کنم ولی وقتی نیست دیگه نمی‌توانم با هم از جیب خودم هزینه کنم.

۷ **چقدر در آمریکای‌مانی؟**

یک ماه بیشتر نمی‌توانم چون واقعا خسته‌کننده است.

۷ **اسپانسرنداری؟**

در حال حاضر اسپانسر من باشگاه پرسپولیس است، اما اسپانسر شخصی ندارم و از این بابت خسر می‌کنم.

۷ **چرا اسپانسر شخصی نداری؟**

به دلیل تحریم‌ها رابططم با اسپانسرهای بین‌المللی یعنی نایک و پورشه فعلا تعطیل شده است. در خارج هر کس بر اساس مدالی که گرفته از اسپانسرها پول

می‌گیرد؛ آن سالی که با اسپانسرهای خارجی قرارداد داشتم حدود ۸۰هزاردلاری گرفتم. آنها رقم خوبی را به من پیشنهاد کرده بودند، چون دیگر کسی را از آسیا نداشتمیم که چنین مدال‌هایی گرفته باشد. آنها به دارندگان مدال‌های المپیک و جهانی خیلی بها می‌دهند. برای من جای تعجب دارد که در ایران که این همه پولدار داریم که همه هم ادعا دارند، چرا از هیچ ورزشکاری حمایت نمی‌کنند.

۷ **در مسابقات جایزه بزرگ شرکت می‌کنی؟**

فکر نکنم به مرحله اول و دوم جایزه بزرگ برسم، اما از اواسط اردیبهشت در مسابقات شرکت خواهم کرد به شرط اینکه مربی پیدا کنم. امسال می‌خواهم سبک‌تر کار کنم. خیلی خسته شدم. تو این چند سال آن قدر مسابقه‌های مختلف رفتم که نیاز به استراحت دارم. بگذریم که خیلی‌ها فکر می‌کنند که می‌رویم و عشق‌وحال می‌کنیم. کسی که دنبال عشق و حال باشد دیگر نمی‌تواند مدال المپیک بگیرد. ما می‌رویم تمرین می‌کنیم.

۷ **برای آماده‌سازی خودت کدام کشور را انتخاب می‌کنی؟**

من امیدوارم در ایران تمریناتم را ادامه بدهم، اما اگر نشد یا در آمریکا می‌مانم یا به روسیه می‌روم.

۷ **خیلی‌ها می‌گویند که بین احسان حدادی و سایر ورزشکاران دوومیدانی تبعیض‌قایل می‌شوند؟**

به نظر، این تفاوت به دلیل مدال‌هایی است که گرفتم و بقیه هم اگر تلاش بیشتری کنند به طور قطع به این مرحله می‌رسند که بین آنها و سایر ورزشکاران تفاوت قایل می‌شوند.

۷ **شما مدال خود را تقدیم به کودکان سرطانی کردید، چرا این کار را انجام دادی؟**

برای بعضی کارها لازم به صحبت کردن نیست و من نمی‌خواهم وارد این بحث شوم.

۷ **بعد از اینکه از المپیک آمدی، خیلی زود به دیدن مناطق زلزله‌زده آذر بایجان رفتی. بعد از آن هم توانستی به آن منطقه بروی؟**

این وظیفه‌ام نبود، که حتما بعد از المپیک، به دیدن مردم آسیب‌دیده کشورم بروم، اما بعد از آن متأسفانه زمانی پیدا نکردم به آنجا بروم.

۷ **با اینکه ما چهار مدال طلا در المپیک داشتیم، اما خیلی‌ها شما را ورزشکار سال انتخاب می‌کنند، علت چیست؟**

این لطف مردم است، اما فکر می‌کنم هر فردی که مدال در المپیک گرفته حقش است که بهترین ورزشکار کشور شود. مردم به‌خوبی می‌دانند که این مدال المپیک در رشته دوومیدانی چقدر ارزشمند است و می‌تواند راه را برای سایر رشته‌های مادر باز کند.

دیچه

مشکلات ارزی به روایت رییس فدراسیون دوومیدانی

پای مادر لنگ است

او ۴۵ روز در روسیه تمرین خواهد کرد و احتمالا با شورای برون مرزی صحبت خواهیم کرد تا قرارداد این ورزشکار برای سه ماه هم تمدید شود.»

تکلیف احسان حدادی چه می‌شود

تک ستاره دوومیدانی ایران با مدال نقره‌ای که در بازی‌های المپیک لندن به دست آورده توفعی از مسوولان ورزش بالا رفته است. او به‌دلیل مشکلات ارز سه‌ماه گذشته را با هزینه شخصی در آمریکا تمرین کرده و مربی نداشته است. طی این مدت با آشमित، مربی بر تپاب دیسک آلمانی آشناشد و می‌خواست به جای کیم بوخسنف مربی روس، از این پس با او کار کند اما چون مبلغ دستمزد این مربی بالا بود و از طرفی کمیته ملی المپیک هم توانایی پرداخت حقوق او را نداشت، مجبور شد قید او را بزند و دوباره از بوخسنف برنامه بگیرد. حدادی ناراحت است که چرا کمیته هزینه‌هایی که سه ماه در آمریکا صرف کرده را به او نمی‌دهد. احسان که پریش دوباره راهی آمریکا شده باید با جیب خالی برود تا هر وقت حساب کمیته پر شد ۲۷هزاردلاری را که خرج کرده پس بگیرد. او می‌گوید این بار می‌خواهد برود آنجا و دنبال یک مربی خوب بگردد. اما رییس فدراسیون دوومیدانی معتقد است رکورددار بر تپاب دیسک ایران و آسیا برای شرکت در مسابقات برترین پرتابگران دیسک دنیا عازم آمریکا می‌شود. «شورای برون‌مرزی با رفتن دوباره حدادی به آمریکا مخالفت کرده فقط به‌دلیل بحث مالی‌اش. البته احسان این بار می‌خواهد فقط در مسابقات برترین پرتابگران دیسک دنیا شرکت کند و بعد از آنجا به روسیه برود تا کارش را زیر نظر بوخسنف و ماسازورش ادامه بدهد. ما همین چند روز پیش با آقایان افشارزاده و علی‌آبادی در کمیته ملی المپیک صحبت و توافق کردیم که هزینه‌های احسان را بپردازند. آنها منتظر این هستند تا اعتباراتشان را بگیرند و این مبلغ را به حدادی بدهند. دیر و زود دارد ولی سوخت و سوز ندارد. به هر حال ما سال مالی سختی را پشت سر گذاشتیم.»

ایگور ریال می‌گیرد

ایگور پارکلین، مربی تخصصی پرش‌ها تنها مربی‌ای است که قبول کرده با فدراسیون دوومیدانی ایران همکاری کند و برخلاف روال موجود به ریال از آنها حقوق بگیرد. دآوری ادامه می‌دهد: «با توجه به اینکه ملی‌پوشان پرش طول و پرش ارتفاع ما نیاز جدی به مربی داشتند، دوباره با ایگور مذاکره کردیم تا به تهران بیاید و

سه‌شنبه ۱۵ اسفند ۱۳۹۱ • سال دهم • شماره ۱۶۸۸ • ۷

روزنامه

ورزش

گفت‌وگو با «فاطمه صادقی» درباره دشواری سیاست‌ورزی در ایران

سایه استبداد تاریخی بر ساحت جامعه مدنی

شیطان سرخ دیروز، قوی سپید امروز، بازگشت رونالدو به اولدترافورد

یادداشت

دوومیدانی و انتظارات پیش‌رو

هرچند روند موفقیت‌های دوومیدانی ایران از پیش از بازی‌های المپیک ۲۰۱۲ به مرتبه قابل‌قبولی رسید و درخشش مستمر ورزشکاران ملی‌پوش دوومیدانی در رقابت‌های قاره‌ای و المپیک آسیایی انتظارات از این ورزش پایه و برمدار را دوچندان کرده بود اما در لندن نگاه‌ها به دوومیدانی از منظر یک ورزش با دامنه موفقیت‌های محدود و مقطعی، به یکی از چهار ورزش مدال‌آور ایران از بازی‌های معتبر و استراتژیک المپیک مبدل شد کسب ۱۰ سهمیه این بازی‌ها آن‌هم در پرسه‌بخش دوه‌ا، پرش‌ها و پرتاب‌ها در نگه اول خود موفقیتی بی‌بدیل برای دوومیدانی کشور ما بود، حضور در مواد ۱۰۰متر، پرتاب وزنه و پرتاب چکش در بخش مردان و بالاخره پرتاب وزنه زنان نشان از توزیع نسبی موفقیت‌ها و پتانسیل‌های بالفعل دوومیدانی در همه مواد این رشته است و بی‌شک می‌توان گفت نگرش محدود به دوومیدانی و تکیه صرف بر مواد پرتاب‌ها و دوه‌ای نیمه‌استقامت در لندن عملا بی‌اعتبار شد. حضور گسترده و دامنه‌دار دوومیدانی ایران در این بازی‌ها که در بعضی از مواد نیز با موفقیت‌های نسبی همراه بود، با درخشش احسان حدادی قهرمان برجسته پرتاب دیسک و کسب مدال نقره المپیک، این ورزش را در ردیف رشته‌های موفق و صاحب مدال در المپیک قرار داد. به همین منظور دستاورد حاصل از حضور در بازی‌های المپیک لندن انتظارات از دوومیدانی را دوچندان کرده است

و امید می‌رود رقابت‌ها و تورنمنت‌های پیش‌روی ورزش ایران که مهم‌ترین آنها بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ درجنوبی است، با موفقیت‌ها و مدال‌های دوومیدانی برای ورزش کشور ما بسیار پررنگ و توام با موفقیت‌های چشمگیر باشد، در کنار بازی‌های آسیایی کرهجنوبی و المپیک آنتی دوومیدانی به طور خاص میدان‌های دیگری را نیز تجربه خواهد کرد. مسابقه‌های دوومیدانی قهرمانی آسیا که خرده‌دامه در دهلی‌نو برگزار می‌شود و مهم‌تر از آن رقابت‌های قهرمانی جهان که شهر مسکو در روسیه مرادماه سال آتی میزبانی آن را برعهده دارد می‌تواند دامنه موفقیت‌های دوومیدانی ایران را گسترده کند. اما بی‌شک کسب موفقیت منظر در میان‌ها و تورنمنت‌های مذکور بدون برنامه‌ریزی هدفمند و اتخاذ تدابیر لازم و متناسب با سطح رقابت‌های پیش‌رو و امکان‌پذیر نخواهد شد. نگاهی به ترکیب تیم ملی دوومیدانی ایران و بررسی نتایج کسب این ورزشکاران نشان می‌دهد که دوومیدانی ایران در شرایط کنونی بهترین تیم تاریخ این رشته ورزشی را در اختیار دارد اما سوال اساسی این است که آیا این امکان در شرایط کنونی برای این تیم یک‌دست و عنوان‌دار فراهم‌است؟ آیا کیوان قنبرزاده، محمد ارزنده و محسن ربانی که می‌توانند در جمع چهار نفر بتر آسیا در مواد تخصصی‌شان قرار بگیرند و امیدوار به کسب مدال و سهمیه رقابت‌های جهانی نیز باشند از امکانات تمرین مناسب و برنامه‌ریزی منسجم این ورزش در رقابت‌ها و تورنمنت‌هایی که جنبه تدارکاتی داشته باشد برخوردار هستند؟ این پرسش تنها در باب وضعیت این ورزشکاران صدقانی ندارد بلکه احسان حدادی، کاوه موسوی، امین نیکنگر، برادران صمیمی و لیلا رجبی در پرتاب‌ها-سجاد مرادی، احسان مهاجر شجاعی، رضا قاسمی، سجاد هاشمی، روح‌الله عسگری، مریم طوسی و … در دوه‌ا نیز دارای چنین شرایطی هستند و بدون‌شک حضور توام با موفقیت در رقابت‌های قهرمانی آسیا، قهرمانی جهان و بازی‌های آسیایی سال ۲۰۱۴ نیازمند مهیا بودن شرایط تمرینی و مسابقات حداقل است. اگرچه در این بین وضعیت احسان حدادی متمایز از سایرین است، او که از نظر فنی و تکنیکی یکی از ورزشکاران برجسته پرتاب دیسک دنیا به شمار می‌رود و به جرات می‌توان گفت تکنیک و سرعت او در مله پرتاب دیسک در سطح جهان بی‌نظری است، از منظر عملکردی نیز نتایج این ورزشکار برجسته دوومیدانی ایران خود مبین جایگاه او در سطح اول دوومیدانی جهان است، بنابراین اتخاذ شرایط تمرینی مناسب برای احسان حدادی نمی‌تواند خواسته‌ای زیاده از حد باشد. استخدام مربی سطح بالای بین‌المللی، ماسازور، پزشک و سایر شرایط تمرینی مناسب برای حدادی می‌تواند بازخورد قابل‌توجهی برای ورزش و بالاخص دوومیدانی ایران داشته باشد. مساله‌ای که به نظر می‌رسد در شرایط کنونی به دلیل مشکلات و چالش‌های اقتصادی موجود که فدراسیون‌های ورزشی نیز متأثر از آن هستند و شکل مطلوبی سازمان‌دهی و مدیریت نشده است، بی‌شک عدم توجه جدی به این موضوع عملکرد این ورزشکار برجسته ایران را در بهترین سال‌های قهرمانی‌اش تحت‌تاثیر قرار خواهد داد.سایر ورزشکاران دوومیدانی ایران نیز کموبیش دارای چنین شرایطی هستند و آنها از امکانات تمرینی مناسب و حرفه‌ای برخوردار نیستند و در صورت تالوام این شرایط باید پذیریم سجاد مرادی، برادران صمیمی، رضا قاسمی و … امکان کسب موفقیت در ابعادی فراتر از قاره آسیا را نخواهند داشت. در کنار مبحث ادلی این یادداشت که تاکیده به موفقیت‌ها و بتبع آن چالش‌های پیش‌روی ورزشکاران ملی پوش دوومیدانی دارد، از سایر ابعاد و حوزه‌های این ورزش نیز نباید غافل بود، سال ۲۰۱۲ اگرچه با موفقیت‌های درخو، توجهی برای تیم‌لی دوومیدانی بزرگسالان ایران ه‌ره‌ا

بسود اما روند عملکرد تیم‌های پایه دوومیدانی بالاخص تیم‌لی جوانان در رقابت‌های قهرمانی آسیا و قهرمانی جهان در پارسلون اسپانیا نشان داد که موضوع حایز اهمیت استعدایابی و پشتوانه‌سازی در دوومیدانی کشور ما کم‌اگان حلقه‌ای مفقود شده است و این باور که موفقیت‌های دوومیدانی ایران حاصل فعالیت‌های مقطعی، پراکنده و گله‌خانه‌ای است را معتبر جلوه می‌دهد. چراکه به‌رغم کسب چندین مدال در رقابت‌ها جوانان آسیا البته با موفقیت کیفی نازل در پارسلون و رقابت‌های قهرمانی جهان جدا از حضور کمی محدود و کم‌رنگ شهبیک از چهار نماینده ایران نتوانسته در سطح قابل‌قبولی ظاهر شوند به همین دلیل می‌توان گفت موضوع تیم‌لی بزرگسالان و سازماندهی و مدیریت هدفمند این تیم تنها بخشی از مسوولیت فدراسیون دوومیدانی است که متولیان دوومیدانی ایران نباید از انجام آن غافل باشند. هرچند شرایط موجود اقتصادی و اتخاذ رویکرد اقتصادی مقاومتی در کشور ما چالش‌های پیش‌روی دوومیدانی را دوچندان می‌کند و نیاز به تلاش و ممارست مسوولان فدراسیون دوومیدانی را افزون…

پویان امیری

احسان حدادی تنها ورزشکار مدال آور دوومیدانی ایران در المپیک این روزها به شدت دنبال پیدا کردن مربی است. او که سه ماه در آمریکا بود نتوانست مربی مورد نظر خود را پیدا کند و به ایران آمد و حالا دوباره پرمیشب به آمریکا رفته تا شاید بتواند مربی خوبی پیدا کند. خودش می‌گوید که زیاد از مربی شانس نیاورده، چون دو مربی داشته که یکی از آنها اهل دعوا و کتک کاری بوده و باعث دردرسش شده یا مثل مربی قبلی‌اش پیر بوده و با ۸۴ سال برای او مشکل‌ساز شده است. با او در مورد موضوعات مختلف صحبت کردیم.

۷ **احسان حدادی این روزها چه می‌کند؟**

بعد از المپیک و شرکت در یک مسابقه جایزه بزرگ، مدتی را در آمریکا تمرین کردم و سه ماه در ینگه دنیا بودم و الان یک ماه است که در ایران هستم و در اینجا در ورزشگاه آفتاب انقلاب در حال تمرینات سبک هستم. بدون مربی کار کردن واقعا سخت است، اما فعلا به دلیل مشکلات ارزی که وجود دارد، باید همین کار را انجام دهم.

۷ **مربی پیدا کردی؟**

من برای فست‌توال رفتم آمریکا. این سری خیلی از مربیان و چهره‌های شناخته‌شده آمده بودند. بیشتر قصدم از سفر این بود که بروم آنجا مربی پیدا کنم. چون می‌دانستم «کیم» می‌رود و باید با یک مربی جدید کار کنم. خب آمریکا مهد پرتاب دیسکه. قهرمانانی داشتند و حداقل چهار مدال در چهار المپیک گرفته‌اند. با چند مربی صحبت کردم و آنجا ماندگار شدم. زیاد دوست نداشتم آمریکا بمانم. دوست داشتم به ایران برگردم. برای کسانی که در کشور خودشان مطرح می‌شوند، بهترین جا همان کشور خودشان است.

۷ **به نظر می‌رسید با آشमित به توافق رسیده باشی؟**

فلوریدا رفتم و با آشमित ملاقات کردم. آنجا با او آشنا شدم و مدتی با هم تمرین کردیم. در مجموع فکر می‌کنم آلمانی‌ها از نظر ورزش خیلی از آمریکایی‌ها قوی‌ترند. البته از نظر دوومیدانی به این نتیجه رسیدم، حالا ممکنه در بسکتبال یا فوتبال آمریکایی‌ها خیلی «تاب» باشند، اما در دوومیدانی از نظر امکانات، ورزش آلمان خیلی خوبه. البته آمریکا هم در دوومیدانی قهرمان المپیک می‌شود و ۱۳ مدال می‌گیرد.